

«Два Тютюнники стоять переді мною...»

Воронько Платон Микитович

* * *

Два Тютюнники стоять переді мною.
Доле, ти дала такий талант братам,
Що вражав нас правдою земною,
Зливи ніс посушливим літам.

Вже колосся бронзою дзвеніло,
Спілі зернята співали на коші...
Чом же яре сонце потемніло?
Чом сльота осіння на душі?

І холодні похоронні сурми
Слізьми захлинаються, сумні.
Два Тютюнники, немов народні думи,
Бодем озиваються в мені.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/voronko_platon_mykytovych/dva_tiutiunnyky_stoiat_peredi_mnoi